

INTERPELLATION TILL STATSRÅD

Från Riksdagsförvaltningen
2026-05-13
Besvaras senast
2026-05-29

Till utrikesminister Maria Malmer Stenergard (M)

2025/26:489 Al-Nakba

Den 15 maj uppmärksammas Nakbadagen, dagen då ett folk firar och ett annat sörjer förlusten av sitt land, sitt hem och sitt livsöde. För palestinier världen över är Nakban inte bara en historisk händelse från 1948 utan ett levande minne av fördrivning och separation och en sorg som gått i arv från generation till generation.

Bakom ordet Nakba, som betyder "katastrofen", finns berättelser om familjer som tvingades lämna sina byar och städer, människor som förlorade sina hem och generationer som fortfarande lever med konsekvenserna av det som skedde. För många palestinier är Nakban därför inte bara historia; den är en del av deras identitet, deras minne och deras fortsatta kamp för rättvisa och värdighet.

I samband med bildandet av staten Israel år 1948 tvingades omkring 750 000 palestinier lämna sina hem, byar och städer. Familjer splittrades, samhällen tömdes och hundratals byar förstördes eller jämnades med marken. För många förändrades livet för alltid. Än i dag bär palestinska familjer nycklarna till sina gamla hem som symboler för minnet, rätten och den fortsatta längtan tillbaka, ett arv som gått vidare från generation till generation.

Trots årtionden av exil, ockupation och försök att suddas ut den palestinska identiteten lever Palestina kvar i människors hjärtan och minnen. Det kallades Palestina, det kallas fortfarande Palestina och det kommer alltid att vara Palestina, så länge det finns människor som håller fast vid sitt arv, sin historia och sitt hopp.

Nakban handlar inte enbart om sorg över det som gått förlorat utan också om motståndskraft, identitet och kampen för rättvisa. Det palestinska folket har genom generationer fortsatt att berätta sina historier om byarna, olivträden, familjerna och livet som en gång var. Trots smärtan lever ännu drömmen om frihet och återvändande och tron på att ett folk aldrig kan glömma sitt hemland.

Israel och många av dess allierade hävdar att Israel har en historisk rätt till landet. Det stämmer inte. Men historiska anspråk flera tusen år tillbaka kan inte avgöra äganderätten till ett land i dag. Om sådana anspråk skulle vara avgörande hade många nuvarande gränser i världen behövt ritas om. Med samma resonemang hade Danmark kunnat kräva tillbaka Skåne, Blekinge och Halland.

Faktum är att Israels historiska rätt är omstridd och inte kan beskrivas som självklar eller exklusiv. Området har genom historien varit hem för det palestinska folket och dess civilisation under flera tusen år.

Det är också viktigt att skilja mellan staten Israel och det judiska folket som helhet. Israel representerar inte alla judar i världen, och det finns många judar, både religiösa och sekulära, som kritiserar Israels politik och tar avstånd från statens agerande. Judar är, precis som alla andra folkgrupper, långt ifrån en enhetlig grupp med samma politiska uppfattningar. Att kritisera staten Israels politik är därför inte detsamma som att vara emot judar eller judendomen som religion och kultur.

Långt innan israeliterna kom till området för omkring 3 000 år sedan fanns redan etablerade folk, städer och civilisationer i Kanaan/Palestina. Jeriko räknas som en av världens äldsta kontinuerligt bebodda städer med sina elva tusen år, och staden var sju tusen år gammal innan Abrahams tid, då han utvandrade från staden Ur i Babylon till Kanaan. Jerusalem, Hebron och Gaza var omkring 2 500 år gamla och etablerade städer långt före den israelitiska utvandringen från Egypten till Kanaan/Palestina.

Detta bekräftas inte bara av Gamla testamentet utan även av arkeologi och äldre historiska källor från Egypten, Mesopotamien och andra civilisationer i regionen. Området var bebott och utvecklat långt innan de abrahamitiska religionerna uppstod.

Filistéerna/palestinierna nämns över 200 gånger i Gamla testamentet, och namnet Palestina anses av många historiker ha sitt ursprung i ordet Filestén. Dagens palestinier är den befolkning som levt och utvecklats i området genom årtusenden.

Ockupationen kan därför inte reduceras till ett enkelt påstående om "historisk rätt". Både historia, folkrätt och människors rätt att leva i frihet, säkerhet och värdighet måste tas på allvar.

Nakban tog inte slut år 1948; den pågår fortfarande och fortsätter att plåga det palestinska folket, var de än befinner sig. I Gaza, på Västbanken, i flyktinglägren runt om i Mellanöstern och även här i Sverige lever konsekvenserna vidare generation efter generation.

Det palestinska folket omfattar i dag omkring 14 miljoner människor. Ungefär hälften lever kvar i det historiska Palestina, medan den andra hälften är spridd över hela världen. Människor är fördrivna, splittrade och ofta utan möjlighet att återvända till sina hem och sitt land.

I Gaza har palestinerna genomlevt ett av de mörkaste kapitlen i modern mänsklig historia. En stad med över femtusenårig historia har förvandlats till ruiner. Tiotusentals barn har dödats, och skolor, sjukhus, universitet och hela bostadsområden har blivit till grus. Människor har drivits från plats till plats utan trygghet, samtidigt som svält och blockad använts som vapen mot en civilbefolkning som redan lever under extremt lidande.

På Västbanken fortsätter mark att konfiskeras samtidigt som illegala bosättningar expanderar. Palestinier utsätts dagligen för våld, trakasserier och fördrivning, medan omvärlden alltför ofta förblir tyst.

I flyktinglägren runt om i Mellanöstern lever generationer av palestinier fortfarande i fattigdom, marginalisering och ovisshet utan rätten att återvända till det land deras familjer en gång tvingades lämna.

Och även i Sverige möter många palestinier misstänkliggörande och politisering, trots deras bidrag till samhället, arbetslivet och framtiden. Deras krav på rättvisa och mänskliga rättigheter framställs ofta som kontroversiella, när det i grunden handlar om rätten till frihet, värdighet och ett hemland.

Det har nu gått 78 år.

Historien kommer inte att glömma.

Och vi kommer inte att förlåta världens tystnad, normaliseringen av lidandet och acceptansen av ett förtryck och en ockupation som fått fortsätta generation efter generation.

Med anledning av detta vill jag fråga utrikesminister Maria Malmer Stenergard:

1. Avser ministern att uppmärksamma Nakbadagen, och i så fall hur?
2. Avser ministern att verka för kraftfullare åtgärder för att förhindra

övergrepp och den humanitära katastrof som palestinier riskerar att utsättas för i Gaza och på Västbanken?

3. Avser ministern att agera mot fortsatt expansion av illegala bosättningar och konfiskering av palestinsk mark på Västbanken?

.....

Jamal El-Haj (-)

Överlämnas enligt uppdrag

Anna Aspegren